

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoKR/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114219202
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Husárová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2114219202.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Boženy Husárovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v právnej veci žalobcu: JUDr. Jarmila Špačková, Veterná 43, Šamorín, správca úpadcu FARMAKUM, a.s., J. Hollého 645, Šaštín - Stráže, IČO: 45 281 823, zastúpený Advokátska kancelária MAJLING & NINČÁK, s.r.o., Palárikova 14, Bratislava proti žalovanému: SAND, s.r.o., J. Hollého 645, Šaštín - Stráže, IČO: 36 247 561, zastúpený URBAN, s.r.o., advokátska kancelária, Slanská Huta 77, Košice, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 25Cbi/23/2014-216 zo dňa 13.04.2016 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi odvolací súd priznáva voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie určil, že právne úkony a to Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok vo výške 44.410,50 eur zo dňa 6.8.2011, Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok vo výške 7.841,14 eur zo dňa 31.8.2011 a Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok vo výške 5.830,16 eur zo dňa 1.10.2011, uzatvorené medzi FARMAKUM a.s. so sídlom J. Hollého 645, 908 41 Šaštín-Stráže, IČO: 45281823 a SAND, s.r.o. so sídlom J. Hollého 645, 908 41 Šaštín-Stráže, IČO: 36274561 sú voči konkurzným veriteľom úpadcu FARMAKUM a.s. J. Hollého 645, 908 41 Šaštín-Stráže, IČO: 45 281 823 neúčinné, žalovanému súd uložil zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM a.s., so sídlom so sídlom J. Hollého 645, 908 41 Šaštín-Stráže, IČO: 45 281 823 sumu vo výške 58.081,80 eur a povinnosť zaplatiť žalobkyňu náhradu trov konania vo výške 850,02 eur do rúk právneho zástupcu žalobkyne, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak na základe vykonaného dokazovania k návrhu, ktorým žalobkyňa žiadala o určenie, že právne úkony a to dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, ktoré sú špecifikované v bode 1. tohto odôvodnenia sú voči veriteľom úpadcu neúčinné a žalovaný je povinný zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 58.081,80 eur. Žalobkyňa v návrhu uviedla, že na úpadcu bol uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 25K/24/2013-67 zo dňa 09.10.2013, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 29.10.2013 vyhlásený konkurz a žalobkyňa bola ustanovená do funkcie správca. Žalobkyňa zistila, že úpadca uzatvoril so spoločnosťou SAND s.r.o. dňa 6.8.2011, 31.8.2011 a 1.10.2011 dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, pri ktorých za úpadcu konal člen predstavenstva Ing. Y. J. a predsedníčka predstavenstva D. T., spoločnosť SAND s.r.o. pri týchto úkonoch zastupoval konateľ Ing. Silver Mračna. Žalobkyňa má za to, že predmetné úkony dlžníka ukrátili uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov dlžníka, keď v konkurznom konaní bola prihlásená a zistená pohľadávka veriteľa PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie a.s. vo výške 27.574,70 eur, ktorá vznikla pred účinnosťou odporovateľných právnych úkonov. Žalobkyňa v návrhu poukázala nato, že podľa § 60 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze

a reštrukturalizácii (ďalej ako ZoKR) ide o právne úkony urobené v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, keď boli urobené medzi spriaznenými osobami v zmysle § 9 ods. 1 písm. a/ a písm. e/ ZoKR, nakoľko Ing. Y. J. ako člen predstavenstva úpadcu uzatvoril právny úkon so spriaznenou právnickou osobou, ktorej je štatutárnym orgánom a má c nej i kvalifikovanú účasť. Odporovateľné právne úkony boli uzatvorené v lehote 5 rokov pred začatím konkurzného konania a vzhľadom k tomu, že Ing. Y. J. vystupoval pri uzatváraní odporovateľných právnych úkonov ako oprávnená osoba konajúca aj za úpadcu aj za žalovaného, z jeho konania je zjavný úmysel ukrátiť svojich veriteľov, keď v danom čase bola splatná pohľadávka veriteľa PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie a.s. Žalobkyňa zdôraznila, nakoľko ide o spriaznené osoby platí, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal návrh zamietnuť s poukazom na to, že osoba Ing. Y. J. nie je spriaznenou osobou ako je definované v § 9 ods. 1 písm. a) a e) ZoKR a tak neplatí ani vyvrátiteľná domnienka uvedená v § 60 ods. 2 ZoKR, preto je potrebné spor postupovať podľa § 60 ods. 1 ZoKR. Na zdôraznenie svojho názoru poukázal na to, že zákonodarca v texte ustanovenia § 9 ods. 1 písm. a) ZoKR používa výlučne prítomný čas, nie výraz „bývalý“, či „predchádzajúci“ (štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu, vedúci zamestnanec, prokurista alebo člen dozornej rady právnickej osoby“), tak potom logickým, gramatickým ako aj systematickým výkladom tohto ustanovenia možno dospieť iba k právnemu výkladu, podľa ktorého zákonodarca pod pojmom „spriaznená osoba právnickej osoby“ rozumie iba a len tú osobu, ktorá vykonáva funkciu štatutárneho orgánu alebo funkciu člena štatutárneho orgánu právnickej osoby, ku dňu vyhlásenia konkurzu a nie osobu, ktorá vykonávala, či bola v minulosti (t.j. pred vyhlásením konkurzu) v uvedenej funkcii. Ing. Y. J. bol členom predstavenstva úpadcu FARMAKUM, a.s. iba v období od vzniku úpadcu do 31.10.2012, formálne bol vymazaný z obchodného registra dňa 4.6.2013, teda ešte tak pred začatím konkurzného konania, či pred vyhlásením samotného konkurzu, nemožno dospieť k inému závetu ako k tomu, žalovaný SAND, s.r.o. nie je podľa § 9 ods. 1 a ods. 3 ZoKR spriaznenou osobou s úpadcom cez osobu Ing. Y. J. a dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok tak neboli urobené v prospech osoby spriaznenej s úpadcom a tak podľa § 60 ods. 1 ZoKR je dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno na žalobkyni s tým, že žalovanému bol alebo musel byť - tento úmysel úpadcu ukrátiť svojich veriteľov - známy. Okrem toho musí žalobkyňa podľa § 57 ods. 4 ZoKR preukázať, že pri uzatvorení dohôd došlo zo strany úpadcu k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka, a to ku dňu uzatvorenia takejto dohody. Podľa žalovaného je žaloba zmätočná a nedôvodná, pretože žiadna z prihlásených pohľadávok veriteľov úpadcu nebola splatná ku dňu uzatvorenia Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 6.8.2011, k tomuto dňu nebol žiaden z veriteľov úpadcu oprávnený požadovať od úpadcu úhradu svojej splatnej pohľadávky, teda nemohlo ani dôjsť k ukráteniu splatnej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka, ktoré boli následne prihlásené veriteľmi v konkurznom konaní vedenom voči úpadcovi. Pre uvedené skutočnosti nedošlo k naplneniu predpokladu vyžadovaného v ust. § 57 ods. 4 ZoKR, ktorý je nevyhnutý pre uplatnenie akejkoľvek odporovateľnosti právneho úkonu. Žalovaný poukázal na závery znaleckého posudku vyhotoveného Ing. Milanom Kalčíkom, v ktorom na strane č. 25 v bode 3 je uvedené, že „Spoločnosť FARMAKUM a.s., mala ku dňu 6.8.2011 splatné záväzky voči iným veriteľom podrobne popísané v tabuľke č. 1 na strane č. 13 posudku, ktorých výška bola 6 689,38 eur, stav pokladničnej hotovosti bol 3.777,77 €, stav finančnej hotovosti na bankovom účte bol nulový, účtovná zostatková hodnota dlhodobého majetku bola vo výške 7 642,85 eur, čo je v súčte 11.420,62 eur, takže úpadca mal majetok, ktorým by bolo možné uspokojiť svojich veriteľov. Okrem toho v Doplnení znaleckého posudku znalec uvádza, že „Spoločnosť FARMAKUM a.s. vo svojej účtovnej evidencii eviduje ku dňu 06.08.2011 voči svojim veriteľom PHOENIX zdravotnícke zásobovanie a.s. Bratislava a MED-ART spol. s r.o. Nitra splatné záväzky spolu v sume 5 295,06 eur. Oproti tomu spoločnosť FARMAKUM a.s., mala ku dňu 6.8.2011 stav pokladničnej 3.777,77 eur, nulový stav finančných prostriedkov na bankovom účte a účtovnú zostatkovú hodnotu dlhodobého majetku v sume 7 642,85 eur (spolu 11 420,62 eur), takže mala dostatok svojho preukázaného zostávajúceho majetku, ktorým by bolo možné uspokojiť svojich veriteľov PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie a.s. Bratislava a MED-ART spol. s r.o. Nitra“.

4. Žalovaný ďalej tvrdil, že v čase uzatvorenia Dohody o započítanie zo dňa 06.08.2011 mal úpadca dostatok majetku, ktorý pokrýval i nesplatené majetky iných veriteľov, ktoré si tieto prihlásili do konkurzu, preto záver znalca Ing. Milana Kalčika, podľa ktorého úpadca mal majetok vo výške 11.420,62 eur je nesprávny. Podľa výpisu z pokladne úpadcu vybrala Pharm.Dr. D. T. čiastku 15.289,09 eur z dôvodu cestovných príkazov č. 1-15, ďalej dňa 25.05.2011 previedla z účtu úpadcu na svoj účet na základe cestovného príkazu č. 16 čiastku 805,20 eur, ktoré sumy, ak by sa prirátali k čiastkam, ktoré označil

znalec ako majetok znamená, že úpadca tak mal majetok minimálne vo výške 27.514,90 eur, čo preyšuje hodnotu pohľadávok i nesplatených, ktoré boli vo výške 25.776,46 eur, a ktoré si veritelia prihlásili v rámci konkurzného konania. Žalovaný tiež uviedol, že uvedená osoba ako predsedníčka predstavenstva úpadcu okrem výberov za cestovné príkazy vybrala z bankového účtu úpadcu i finančnú hotovosť vo výške 22.250,- eur, ktoré tiež nezobral znalec vo svojom znaleckom posudku do úvahy, ako i 6.000,- eur ešte pred ňom 06.08.2011, a ak by sa tieto sumy prirátali k majetku spoločnosti, mala majetok minimálne vo výške 33.514,91 eur, čo tiež zjavne preyšuje hodnotu nesplatených pohľadávok veriteľov. Práve tieto skutočnosti znamenajú, že nie sú splnené podmienky pre odporovateľnosť právneho úkonu podľa § 57 a nasl. ZoKR, nemohlo dôjsť k ukráteniu uspokojenia žiadnej z pohľadávok niektorého z veriteľov dlžníka a tak je žaloba právne nedôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

5. K vyjadreniu žalovaného reagovala žalobkyňa a poukázala na to, že prihlásených pohľadávok bolo celkom od 8 veriteľov vo výške 85.701,25 eur, pričom ku dňu účinnosti Dohody o započítaní zo dňa 06.08.2011 existovali pohľadávky minimálne 4 veriteľov, ktoré si včas do konkurzného konania prihlásili vo výške 25.776,46 eur bez príslušenstva, k čomu hodnota preukázaného majetku úpadcu, z ktorého bolo možné uspokojiť tieto prihlásené pohľadávky veriteľov podľa znaleckého posudku bola vo výške 11.420,62 eur, čím je jednoznačne preukázané, že už uzatvorenie Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 06.08.2011 ako z troch došlo k uspokojeniu pohľadávky na úkor ostatných veriteľov. Ďalšie dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok uzatvorené v dňoch 31.08.2011 a 01.10.2011 s poukazom na závery doplneného znaleckého posudku jednoznačne preukazujú, že v deň podpisu Dohody o vzájomnom započítaní, a to dňa 31.08.2011 bol stav majetku úpadcu vo výške 15.294,97 eur a ku dňu 01.10.2011 vo výške 8.814,73 eur a tak výška existujúcich pohľadávok aj týmto dňom preyšovala hodnotu preukázaného majetku, z ktorého by mohli byť pohľadávky plne uspokojené. Vychádzajúc zo znaleckého posudku vypracovaného Ing. Milanom Kalčíkom je tak jednoznačne preukázané, že úkony, neúčinnosti ktorých sa žalobou domáha sú jednoznačne ukracujúcimi právnymi úkonmi a námietka žalovaného, podľa ktorého musí ísť o pohľadávky splatné, nie je hmotnoprávnym predpokladom vyžadovaným pre odporovateľnosť právneho úkonu a zákon ich splatnosť nevyžaduje, čo vyplýva i zo znenia ust. § 57 ods. 4 ZoKR.

6. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie, vypočul právnych zástupcov účastníkov, oboznámil sa s dohodami o vzájomnom započítaní, ktoré uzatvoril úpadca zo dňa 06.08.2011, 31.08.2011 a 01.10.2011, vzal do úvahy i znalecký posudok č. 1/2013 v znení doplnenia a dospel k záveru, že návrh je dôvodný.

7. Súd prvej inštancie skôr ako pristúpil k posúdeniu dôvodnosti podanej žaloby zisťoval splnenie podmienok z hľadiska dodržania lehôt vyžadovaných podľa ZoKR a skonštatoval, že žalobkyňa si uplatnila právo na súde v zákonnej lehote podľa § 57 ods. 2 ZoKR a to do jedného roka od vyhlásenia konkurzu a žalobou napadla úkony urobené počas 5 rokov pred začatím konkurzného konania (§ 60 ods. 3 ZoKR).

8. Vykonané dokazovanie preukázalo a medzi účastníkmi ani nebolo sporné, že úpadca uzatvoril so spoločnosťou SAND s.r.o. písomné Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok v dňoch 06.08.2011 a 31.08.2011 a 01.10.2011, pri uzatváraní ktorých za úpadcu konali Ing. Y. J. ako člen predstavenstva a predseda predstavenstva PharmDr. D. T.. V mene spoločnosti SAND s.r.o., s ktorou úpadca dohody uzatvoril jej konateľ Ing. Silver Mračna.

9. K uvedenému zisteniu súd prvej inštancie poukázal na právnu úpravu vyplývajúcu z ust. § 60 ZoKR, podľa ktorej jedným zo všeobecných, ale i osobitných predpokladov odporovateľnosti je, že právnym úkonom dlžníka musí dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľa. Je vecou dôkazného bremena žalobcu ukrátenie preukázať. V prípade ak bol právny úkon urobený v prospech spriaznenej osoby, tak sa úmysel ako aj vedomosť predpokladá, ak sa nepreukáže opak. Dôkaz opaku je na žalovanom. Jedným zo základných predpokladov odporovateľnosti je, že právnym úkonom dlžníka musí dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľa. Úspešnosť odporovateľnosti závisí od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a hlavne aký majetok mu zostane na uspokojenie pohľadávky. Odporovateľnosť predpokladá, že právnym úkonom dlžníka sa skrúti uspokojenie pohľadávky veriteľa, teda že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne. Aj keď právnym úkonom dlžníka dôjde k zmenšeniu jeho majetku, nie je možné domáhať sa úspešne odporovateľnosti, ak majetok dlžníka, ktorý mu

zostal, nepochybne postačuje na uspokojenie pohľadávky, pretože týmto úkonom dlžníka nedošlo ku kráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa a nie je dôvod na vyslovenie neúčinnosti takéhoto právneho úkonu. Zásadnou skutočnosťou je, či hodnota majetku dlžníka (úpadcu), po vykonanom právnom úkone postačovala alebo nepostačovala na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov.

10. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že napadnutými právnymi úkonmi - dohodami o započítaní pohľadávok došlo k ukráteniu veriteľov úpadcu a zmareniu uspokojenia ich pohľadávok a už v čase vykonania prvého právneho úkonu, ku ktorému došlo dňa 6.8.2011 existovali pohľadávky iných veriteľov, ktorí si ich aj prihlásili v konkurznom konaní na majetok úpadcu spolu vo výške 27.063,74 eur. Hodnota majetku úpadcu k uvedenému dňu podľa tvrdení žalobkyne predstavovala maximálne sumu uvedenú v znaleckom posudku a to 11 420 eur.

11. Žalovaný namietal, že je možné zohľadňovať len výšku jeho splatných záväzkov (pohľadávok veriteľov), ktoré predstavujú podľa znaleckého posudku sumu 6.689 eur. Hodnota majetku úpadcu k rozhodnému dňu bola vo výške 33 514,91 eur, kedy sa do hodnoty majetku musí zohľadniť nie len hodnota určená znalcom a to suma 11 420,62 eur (pokladničná hotovosť 3 777,77, zostatková hodnota dlhodobého majetku 7 742,85 eur) ale aj suma 16 094,29 eur, ktorá je tvorená vybranou finančnou hotovosťou za cestovné príkazy a suma 6 000 eur ako výbery z bankového účtu úpadcu, ktoré boli vykonané PharmDr. D. T..

12. Z Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok spísanej dňa 6.8.2011 súd zistil, že spoločnosť FARMAKUM, a.s. v mene ktorej konali člen predstavenstva Ing. Mračna a predsedu predstavenstva PharmDr. D. T. a spoločnosť SAND s.r.o. konajúca konateľom Ing. Mračnom sa dohodli na zápočte pohľadávok a záväzkov podľa § 358 Obchod. zák. a § 580 Obč. zák. a započítali si pohľadávky spoločnosti FARMAKUM a.s. z faktúry č. 03110071 v sume 44.410,50 eur s pohľadávkami SAND s.r.o. a to z faktúry č. 102000025 v sume 7.140 eur, z faktúry č. 112000028 v sume 7.140 eur, z faktúry č. 112000029 v sume 1.772,98 eur, faktúry č. 112000030 v sume 86,37 eur, faktúry č. 112000009 v sume 7.200 eur, faktúry č. 112000010 v sume 821,30 eur, faktúry č. 112000014 vo výške 51,61 eur, faktúry č. 112000015 v sume 56,90 eur, faktúry č. 112000016 v sume 1.432,80 eur, faktúry č. 112000021 v sume 9.460,50 eur, faktúry č. 112000022 v sume 6.568,80 eur, faktúry č. 112000023 v sume 792 eur, faktúry č. 112000024 v sume 1.755,27 eur, faktúry č. 112000025 v sume 90,33 eur, faktúry č. 112000026 v sume 85,97 eur, spolu vo výške 44.454,83 eur, sa započítavajú do výške 44.410,50 eur a rozdiel 44,33 eur uhradí Farmakum a.s. na účet SAND s.r.o. , čím sú ich vzájomné pohľadávky podľa výšky uvedených faktúr vyrovnané.

13. Z Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok súd zistil, že dňa 31.8.2011 spoločnosť FARMAKUM, a.s. konajúca členom predstavenstva Ing. Mračnom a predsedom predstavenstva PharmDr. D. T. a spoločnosť SAND s.r.o. konajúcou konateľom Ing. Mračnom sa dohodli na zápočte pohľadávok a záväzkov podľa § 358 Obchod. zák. a § 580 Obč. zák. a započítali si pohľadávky FARMAKUM a.s. z faktúry č. 03110073 v sume 5.718,34 eur a z faktúry č. 03110072 v sume 2.122,80 eur, spolu pohľadávky FARMAKUM, a.s. vo výške 7.841,14 eur, s pohľadávkami SAND s.r.o. z faktúry č. 1140801650 v sume 230,43 eur, faktúra č. 1102992 v sume 115,72 eur, faktúra č. 1102869 v sume 39 eur, faktúra č. 1102853 v sume 86,62 eur, faktúra č. 1102803 v sume 142,70 eur, faktúra č. 1405880 v sume 3.354,06 eur, faktúra č. 10771290 v sume 1.992,29 eur, faktúra č. 112021837 v sume 53,55 eur, faktúra č. 112021844 v sume 123,97 eur, faktúra č. 112022099 v sume 239,36 eur, faktúra č. 113517548 v sume 82,84 eur, faktúra č. 101105153 v sume 56,75 eur, faktúra č. 11117701 v sume 317,59 eur, faktúra č. 11118441 v sume 192,30 eur, faktúra č. 11118108 v sume 159,86 eur, faktúra č. 11117357 v sume 195,61 eur, faktúra č. 20115048 v sume 241,80 eur, faktúra č. 1102490 v sume 237 eur, spolu pohľadávky SAND s.r.o. vo výške 7.861,45 eur, započítané vo výške 7.841,14 eur. Obe strany prehlásili, že týmto spôsobom sú ich vzájomné pohľadávky podľa výšky uvedených faktúr vyrovnané.

14. Rovnakým spôsobom došlo i Dohodou o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 1.10.2011 uzatvorenou medzi spoločnosť FARMAKUM, a.s. konajúcou členom predstavenstva Ing. Mračnom a predsedom predstavenstva PharmDr. D. T. a spoločnosťou SAND s.r.o. konajúcou konateľom Ing. Mračnom k započítaniu pohľadávok FARMAKUM a.s. z faktúry č. 03110075 v sume 180 eur a z faktúry č. 03110074 v sume 5.650,16 eur, spolu pohľadávky FARMAKUM, a.s. vo výške 5.830,16 eur s pohľadávkami SAND s.r.o. z faktúry č. 10771159 v sume 1.515,50 eur, faktúra č. 1368818 v sume 4.542,56 eur, spolu pohľadávky SAND s.r.o. vo výške 6.058,06 eur, započítané vo výške 5.830,16 eur

a obe strany prehlásili, že týmto spôsobom sú ich vzájomné pohľadávky podľa výšky uvedených faktúr vyrovnané.

15. Súd prvej inštancie po vyššie uvedenom zistení vzal do úvahy i znalecký posudok č. 1/2013 a jeho doplnenie č. 1, ktorý bol vypracovaný na žiadosť OR PZ v Senici na účely trestného konania Ing. Milanom Kalčíkom a z ktorého mal súd preukázané, že úpadca mal ku dňu 06.08.2011 splatné záväzky voči iným veriteľom vo výške 6.689,38 eur, v pokladni zostatok pokladničnej hotovosti 3.777,77 eur a na bankovom účte stav mínus 8.417,65 eur, účtovnú zostatkovú hodnotu dlhodobého majetku v sume 7.642,85 eur, spolu hodnota majetku predstavovala čiastku 11.420,62 eur. Vzhľadom na uvedené znalec konštatoval, že úpadca mal ku dňu 6.8.2011 dostatok majetku, ktorým by bolo možné uspokojiť veriteľov. Znalecký posudok Ing. Milana Kalčíka ale podľa zistení súdu prvej inštancie nezohľadňuje všetky pohľadávky konkurzných veriteľov, ktoré existovali ku dňu jednotlivých úkonov, zohľadňuje len splatné pohľadávky, a nie pohľadávky nesplatné. Doplnenie znaleckého posudku zase zohľadňuje len splatné pohľadávky veriteľov PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie, a.s. a MED-ART, spol. s r.o., pričom záväzky ostatných veriteľov nezohľadňuje, rovnako nezohľadňuje ani záväzky nesplatné.

16. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že pre posúdenie ukrátenia nie je rozhodujúca výška splatných pohľadávok ku dňu vykonania právneho úkonu, ale výška existujúcich teda aj nesplatných pohľadávok veriteľov úpadcu. Súd sa s tým právnym názorom v celom rozsahu stotožnil a to s poukazom na ust. § 57 ZoKR, ktoré neviaže úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu na vymáhateľnosť pohľadávky v čase účinnosti odporovaného úkonu, ale výlučne na samotnú existenciu pohľadávky v čase účinnosti odporovaného úkonu a jej riadne prihlásenie do konkurzného konania. Úbytkom majetku úpadcu sa ukracuje uspokojenie všetkých existujúcich pohľadávok veriteľov (teda aj splatných aj nesplatných), t.j. k ukráteniu dochádza v okamihu, keď veriteľ má existujúcu pohľadávku v čase účinnosti odporovaného úkonu, pričom táto nemusí byť splatná. Správca je teda oprávnený podať odporovaciu žalobu, ak v čase, keď úpadca urobil odporovaný úkon a ukrátil tak uspokojenie ktorejkoľvek riadne prihlásenej pohľadávky, ktorá v čase účinnosti úkonu existovala, ktorá nemusí byť pritom v tomto okamihu splatná. Správca je oprávnený podať odporovaciu žalobu vtedy, ak v čase, keď dlžník urobil právny úkon, ukrátil ktorúkoľvek, čo aj len jednu riadne prihlásenú pohľadávku, ktorá existovala v tom čase a nemusela byť splatná. Na základe uvedeného dôvodu a podľa právneho výkladu tak súd prvej inštancie skonštatoval, že nie je potom možné pri určení výšky záväzkov úpadcu ku dňu 6.8.2011 na účely posúdenia ukrátenia vychádzať len so záverom znalca, ktorý zohľadňoval iba splatné záväzky. V konaní bolo z listinných dôkazov preukázané, že ku dňu 6.8.2011 existovali voči úpadcovi pohľadávky viacerých veriteľov (PHOENIX Zdravotnícke zásobovanie, a.s. vo výške 18.955,89 eur, MED-ART, spol. s r.o. vo výške 6.141 eur, UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť vo výške 589,94 eur, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., vo výške 90,14 eur, D. T. vo výške 1.287,28 eur) spolu vo výške 27.063,74 eur, pričom pre dôvodnosť žaloby nie je rozhodujúca len existencia týchto pohľadávok ale aj skutočnosť, či si tieto veritelia svoje pohľadávky prihlásili v konkurznom konaní na majetok úpadcu. Z prihlášok súd zistil, že všetci tieto veritelia úpadcu si v uvedenej výške svoje pohľadávky aj riadne a včas prihlásili a tieto sa vo výške 27.063,74 eur pokladajú za zistené.

17. Súd prvej inštancie zaujal stanovisko k zisteniu znalca pri určení výšky majetku, podľa ktorého mal znalec zohľadniť i výbery predsedníčkou predstavenstva úpadcu PharmDr. D. T. na cestovné príkazy a ňou vykonané výbery z účtu, aby sa tak zistil a objektívne ustálil majetok úpadcu, pri ktorom je potrebné vychádzať z účtovníctva úpadcu. Keďže predmetom konania nie je posudzovanie oprávnenosti či neoprávnenosti nakladania z finančnými prostriedkami členkou štatutárneho orgánu úpadcu, ale posúdenie hodnoty majetku úpadcu, súd za rozhodujúcu označil skutočnosť, či výbery sú zúčtované, preto na špekulácie, že by tieto výbery mali navyšovať hodnotu majetku úpadcu neprihliadol a uviedol, že ide o fiktívne úkony a hodnota majetku vykázaného v účtovníctve ako jediná poskytuje verný obraz o majetku a stave spoločnosti v súvislosti s hodnotou majetku, ktorou je možné uspokojiť pohľadávky veriteľov. Majetkové pomery úpadcu sú preukázané výlučne skutočnosťami, ktoré vychádzajú z účtovníctva, preto pre posúdenie reálneho uspokojenia veriteľov nie je možné vychádzať z možného majetkového stavu úpadcu, ale zo skutočne preukázanej výšky, ktorá bola ustálená znaleckým dokazovaním vo výške 11.420,62 eur. Výbery finančných prostriedkov D. T., nie sú tiež rozhodujúce pri ustálení hodnoty majetku, k čomu i znalec v znaleckom posudku skonštatoval, že pomocná evidencia súvisiaca s centrálnou pokladňou úpadcu nie je úplná a nekorešponduje ani s účtovnou evidenciou, preto na ňu nie je možné prihliadať. K cestovným príkazom pritom znalec skonštatoval, že tieto nespĺňajú náležitosti vyžadované zákonom o účtovníctve, cestovný príkaz nie je podpísaný k tomu oprávnenými

osobami, absentuje k nemu platný účtovný predpis, sú neúplné, preto ich nemožno považovať za platné účtovné doklady, ktoré by bolo možné do nákladov úpadcu zúčtovať. Súd prvej inštancie k tomu zdôraznil, že znalec doplnením znaleckého posudku zohľadnil stav centrálnej pokladne i s prihladením na tieto cestovné príkazy, vzhľadom na tvrdenia žalovaného o výberoch hotovostí z pokladne D. T..

18. Súd prvej inštancie zaujal stanovisko i k argumentácii žalovaného, ktorý poukazoval na to, že o ukrátenie úpadcu nejde, ak hodnota majetku sa síce zmenší, ale ak by predmetný právny úkon nebol urobený, zmenšila by sa hodnota majetku viac, preto by bolo treba zohľadniť úhrady za nájomné, odber plynu, ktoré boli predmetom započítania, museli byť ako pohľadávky z majetku uplatnené prednostne, preto ani nemohlo dôjsť k ukráteniu ostatných veriteľov. Súd sa s takýmito tvrdeniami ale nestotožnil a zotrval na tom, že preukázaná hodnota majetku ku dňu 06.08.2016, kedy bola uzatvorená prvá dohoda o vzájomnom započítaní je vo výške 11.420,62 eur a ku dňu 06.08.2011 výška pohľadávok predstavovala minimálne čiastku 21.063,74 eur, ktorá narastala o ďalšie príslušenstvo, v konkurznom konaní si voči úpadcovi pohľadávky uplatnilo 8 veriteľov vo výške 85.701,25 eur a majetok dlžníka, ktorý mu po vykonaní žalobou napadnutých úkonov zostal nepostačoval na uspokojenie prihlásených pohľadávok a právnymi úkonmi, ktorých neúčinnosti sa žalobkyňa v konaní domáha došlo k ukráteniu ich uspokojenia.

19. V ďalšom sa súd prvej inštancie zaoberal splnením predpokladov odporovateľnosti vyžadovaných podľa § 60 ZoKR v spojení s úmyslom dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosťou druhej strany o tomto úmysle. Dôkazné bremeno pre posúdenie tejto skutočnosti musí preukázať žalovaný, ktorý musí vyvrátiť právnu domnienku o úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov a vedomosti druhej strany o tomto úmysle. Žalobkyňa poukazovala na to, že osoba Ing. Silvera Mračnu, ktorý vystupoval pri uzatváraní napadnutých právnych úkonov ako osoba oprávnenej konať za úpadcu a zároveň aj za žalovaného, preukazuje spriaznenosť osôb. Žalovaný argumentoval tým, že pre posúdenie spriaznenosti sa nemá brať do úvahy personálne obsadenie ku dňu vykonania právneho úkonu, ale ku dňu vyhlásenia konkurzu a v čase vyhlásenia konkurzu Ing. Silver Mračna už nebol členom predstavenstva úpadcu, a tak nie je daná ani spriaznenosť osôb, ktorý predmetný právny úkon vykonali.

20. Prvoinštančný súd odkazom na právnu úpravu uvedenú v § 9 ZoKR, ktorá pojem spriaznenej osoby na účely konkurzu a reštrukturalizácie jednoznačne definuje, čo má význam i z hľadiska odporovateľnosti právnych úkonov v konkurze skonštatoval, že v konaní bolo preukázané, že v čase vykonania všetkých žalobou napadnutých právnych úkonov bol Ing. Silver Mračna, členom predstavenstva úpadcu a to v období od 27.11.2009 do 31.10.2012 a súčasne bol i štatutárnym orgánom inej právnickej osoby, u ktorej mal kvalifikovanú účasť a teda bol osobou spriaznenou s úpadcom minimálne podľa § 9 ods. 1 písm. a) ZoKR a teda v danom čase a aj v súčasnosti je jediným spoločníkom a konateľom žalovaného a ako bývalý štatutárny orgán úpadcu mal i kvalifikovanú účasť v inej právnickej osobe v zmysle vyžadovanom podľa § 9 ods. 1 písm. a) ZoKR, preto argumenty žalovaného sú bez právnej relevancie a úpadca tak bol spriaznený so žalovaným cez osobu Ing. Silvera Mračnu, ktorý bol štatutárnym orgánom úpadcu a osobou s kvalifikovanou účasťou v právnickej osobe jej veriteľa, a to v spoločnosti SAND s.r.o.

21. Súdne konanie tiež preukázalo, že v dobe, ktorá je pre posúdenie opodstatnenosti podanej žaloby rozhodná, bola hodnota majetku úpadcu po vykonaní napadnutých právnych úkonov nižšia ako hodnota zistených pohľadávok prihlásených do konkurzného konania existujúcich už v dobe vykonania právnych úkonov a tak majetok dlžníka, ktorý mu po vykonaní napadnutých úkonov zostal nepostačoval na uspokojenie prihlásených pohľadávok a tak došlo k ukráteniu ich uspokojenia. Dôvody žalovaného, podľa ktorých je potrebné pre určenie dôvodnosti žaloby vziať do úvahy iba splatné pohľadávky súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia podrobne vysvetlil s tým, že žalobkyňa preukázala ukrátenie uspokojenia veriteľov úpadcu a existenciu všetkých zákonnom vyžadovaných podmienok pre úspešnosť podanej žaloby. Ak bol právny úkon urobený v prospech spriaznenej osoby ako v danom prípade, tak sa úmysel ako aj vedomosť predpokladá, ak sa nepreukáže opak. Dôkaz opaku musí tak preukazovať žalovaný ako účastník konania, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, ktorý musí v konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že úpadca nekonal v úmysle ukrátiť svojich veriteľov ako aj svoju nevedomosť o tomto úmysle. V konaní ale žalovaný nepredložil ani jeden dôkaz vyvracajúci túto zákonnú domnienku. Úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov je preukázaný, nakoľko v čase vykonania napadnutých právnych úkonov existovali už aj iné splatné pohľadávky iných veriteľov úpadcu, ktoré neboli ani pomerne uspokojené. Žalovaný konajúci prostredníctvom konateľa Ing. Mračnom o úmysle úpadcu ukrátiť svojich veriteľov bez pochybností vedomosť mal, nakoľko konateľ žalovaného bol v čase vykonania právnych úkonov aj členom predstavenstva úpadcu realizujúcim za úpadcu aj

žalobou napadnuté právne úkony, čím je preukázaná aj vedomosť žalovaného o úmysle žalobcu ukrátiť vykonanými právnymi úkonmi svojich veriteľov a tak súd žalobe ako dôvodnej vyhovel .

22. Základným právom, ktoré je možné uplatniť z neúčinného právneho úkonu, na základe ktorého bola z majetku dlžníka prevedená vec, právo alebo iná majetková hodnota je právo na peňažnú náhradu. Výška peňažnej náhrady za poskytnuté plnenie sa rovná hodnote tohto plnenia v čase, keď bolo dlžníkom poskytnuté. Výšku peňažnej náhrady mal súd preukázanú vo výške 58.081,80 eur a túto uložil žalovanému vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu.

23. K samotnému priebehu súdneho konania prvoinštančný súd zdôraznil, že nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je ani povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Žalovaný v konaní navrhol vypracovať nový znalecký posudok alebo dovypočúť znalca Ing. Kalčíka k otázke výberov finančných prostriedkov PharmDr. T.. Súd dospel k záveru, že znalec sa s uvedenou skutočnosťou (výbery na cestovné príkazy, z účtu) dostatočne presvedčivo vysporiadal v doplnení znaleckého posudku keď uviedol, že na ne nie je možné prihliadať, ktoré neboli riadne zaúčtované, preto súd návrh žalovaného na doplnenie dokazovania vzhľadom na zistený skutkový stav a uvedené právne posúdenie označil za nadbytočné a neúčelné. Súd postupoval v súlade so zásadou čo možno najrýchlejšieho prejednanie a rozhodnutia súdneho sporu, bez neodôvodnených prieťahov a v súlade so zásadou hospodárnosti konania, bez porušenia akéhokoľvek procesného práva žalovaného, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Rovnako súd ani nevidel potrebu v konaní vypočúť PharmDr. T. a Ing. Mračnu k preukázaniu výberov z bankomatov a z pokladne, nakoľko sa touto skutočnosťou dostatočne v konaní zaoberal.

24. Z hľadiska aplikovania príslušného právneho predpisu prvoinštančný súd poukázal na ust. § 9 ods.1, §57 ods.1,2,4, §60 ods.1, 2,3, § 62 ods.1,5, § 63 ods.1,3 ZoKR, na ust. § 118a ods.1,2 O.s.p. z ktorých pri rozhodnutí o veci vychádzal .

25. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení vyhl. 655/2004 Z.z. a procesne plne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 850,02 eur za trovy právneho zastúpenia, ktoré v odôvodnení rozhodnutia podrobne špecifikoval.

26. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané žalovaným odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, návrh v celom rozsahu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť uhradiť žalovanému náhradu trov konania, prípadne, aby rozhodnutie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V prípade, ak by odvolací súd rozhodnutie potvrdil ako vecne správne, žalovaný žiadal, aby vo výroku rozhodnutia pripustil voči rozsudku dovolanie, pretože sa jedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu a to v súvislosti s posúdením spriaznenej osoby v oblasti konkurzného práva.

27. Odvolacie dôvody založil žalovaný na tvrdení, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci k otázke „údajnej“ spriaznenej osoby žalovaného s úpadcom, čím bol daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., rozsudok je zaťažený i vadou konania vyplývajúcou z § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., a to vadou arbitrárnosti v nadväznosti na zmätočnosť a nedostatočné zdôvodnenie práve otázky spriaznenej osoby, ktorá skutočnosť je o nesprávne právne posúdená prvoinštančným súdom, preto ani záver súdu vyjadrený výrokom nemôže byť správny a podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, čím je zároveň daný i dovolacím dôvodom. Odvolateľ ďalej zdôraznil, že ZoKR v texte § 9 ods. 1 písm. a) používa výraz „štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu,..“ výlučne v prítomnom čase, nepoužíva výraz bývalý, či predchádzajúci, preto pri použití logického, gramatického aj systematického výkladu možno dôjsť jedine k záveru, že pod pojmom „spriaznená osoba právnickej osoby“ sa na účely ZoKR rozumie iba tá osoba, ktorá vykonáva funkciu štatutárneho orgánu, alebo funkciu člena štatutárneho orgánu ku dňu vyhlásenia konkurzu, nie osoba, ktorá ju vykonávala v minulosti pred vyhlásením konkurzu, k čomu odvolateľ poukázal na analógiu vyplývajúcu z ust. § 131 ods. 1 veta druhá Obchod. zák. a § 193 Obchod. zák., v ktorých ustanoveniach zákonodarca používa pojem „bývalý“, a pokiaľ by tomu tak malo byť s odkazom na závery súdu prvej inštancie, bol by tak zákonodarca urobil aj v zákone o konkurze a reštrukturalizácii. Ing. Silver Mračna bol členom predstavenstva úpadcu iba v období od vzniku úpadcu do 31.10.2012 a formálne bol z obchodného registra vymazaný dňa 04.06.2013 čo znamená, že ešte pred začatím konkurzného konania

a teda nebol členom predstavenstva úpadcu ani v čase začatia konkurzného konania voči úpadcovi, ani v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu, teda je možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že žalovaný nie je spriaznenou osobou úpadcu a v takom prípade žalovaný nenesie dôkaznú povinnosť a neznáša dôkazné bremeno. Prvoinštančný súd tak pri výklade pojmu spriaznená osoba nezákonne rozšíril legálnu definíciu spriaznenej osoby, preto takýto výklad nemôže byť správny, prieči sa účelu zákona a súd prvej inštancie tak zasiahol aj do ústavného a zákonného práva vlastníť, ktoré vyplýva z Ústavy SR a súd týmto výkladom nezákonne zbavil žalobcu dôkaznej povinnosti.

28. Žalovaný vzniesol i námietku preklúzie podľa § 58 ods. 3, resp. podľa § 59 ods. 4 ZoKR, na ktorú mal súd ex offio prihliadnuť, ak by akceptoval názor žalovaného. Úkony, ktorých určenia neúčinnosti sa žalobca domáhal nikdy neboli ukracujúcimi úkonmi, ako predpokladá právny úprava uvedená v § 60 ZoKR, pretože sa jednalo o fakturáciu nájomného zo strany žalovaného voči úpadcovi, teda išlo o úkony, ktoré úpadca využíval na svoje podnikanie a jednalo sa tiež o služby, ktoré súviseli so sídlom úpadcu, preto mal súd prvej inštancie posudzovať uvedené konanie i z tohto hľadiska s tým, že sa jednalo o úkony, ktoré nikdy neboli bez primeraného protiplnenia ako predpokladá § 58 ZoKR a teda ani neboli zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi podľa § 50 ZoKR. V uvedenému odvolateľ označil odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie za nedostatočné s prihliadnutím na judikatúru ESLP, Ústavného súdu SR, rozhodnutiami ktorých je vyjadrené právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dá odpovede na správne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom a iba také je možné odvolacím súdom preskúmať (4Obo/8/2010 NS SR). Rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s jeho odôvodnením je teda zmätočné, neodôvodnené a vágne, čím súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie zmätočnosťou, nepreskúmateľnosťou a vadou arbitrárnosti.

29. Odvolateľ odvolacie dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. spojil s nedostatkom uvedeným v § 205 ods. 2 písm. c) a písm. d) O.s.p., pretože dohody medzi žalovaným a úpadcom nikdy neboli ani ukracujúcimi právnymi úkonmi v zmysle § 60 ZoKR, neboli úkonmi bez primeraného protiplnenia v zmysle § 58 ZoKR, ani zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi podľa § 59 ZoKR. Súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že tieto dohody sú ukracujúcimi právnymi úkonmi podľa § 60 ZoKR s tým, že žalovaný údajne nepredložil súdu žiaden dôkaz, ktorým by vrátil domnienku uvedenú podľa § 60 ods. 2 ZoKR. Z odôvodnenia rozhodnutia má odvolateľ pocit, že sa prvoinštančný súd zaoberá iba dohodou medzi žalovaným a úpadcom zo dňa 06.08.2011 a ostatné dve dohody z pohľadu naplnenia podmienok pre odporovateľnosť výslovne nerieši, vôbec sa nimi nezaobera, čo tiež zakladá dôvod pre posúdenie rozsudku ako arbitrárneho, s ktorým tvrdením korešponduje i konanie prvoinštančného súdu, ktorý sa vôbec nezaoberal námietkou žalovaného, ktorú predložil aj s právnym názorom uznávanej autority v oblasti konkurzného práva a to JUDr. R., podľa ktorého platby za určité úkony či služby nie sú nikdy ukracujúcimi úkonmi a to ani v prípade, ak ich zaplatením dôjde k zníženiu majetku úpadcu, keďže úhrada za tieto úkony sa považuje za nevyhnutnú, či za opodstatnenú platbu v podnikaní, bez zaplatenia, či bez úhrady ktorej by došlo k reálne ešte väčšiemu zníženiu majetku úpadcu, čím by vznikli vyššie škody. Práve dohodou medzi úpadcom a žalovaným zo dňa 31.08.2011 boli vyporiadané reálne existujúce nároky žalovaného voči úpadcovi za dodávku zariadenia lekárne za hardware a software. Dohodou medzi úpadcom a žalovaným zo dňa 01.10.2011 boli pritom vyporiadané tiež reálne existujúce nároky za drobný hmotný majetok, preto mal súd dohody medzi žalovaným a úpadcom posudzovať nanajvýš ako úkony podľa § 58 ZoKR, alebo podľa § 59 ZoKR, ktoré nikdy neboli právnymi úkonmi bez primeraného protiplnenia ani zvýhodňujúcimi (§ 58 a § 59 ZoKR) k čomu, ale prvoinštančný súd až zarážajúco uviedol, že sa jedná o ukracujúce právne úkony podľa § 60 ZoKR, čo označuje odvolateľ za právny nezmysel. Úpadca nikdy nemal v úmysle týmito dohodami ukrať veriteľov a takýto úmysel nikdy ani nebol, ani nemohol byť známy ani žalovanému ani úpadcovi, jednalo sa iba o vyporiadanie reálne existujúcich nárokov žalovaného voči úpadcovi z nezaplateného nájomného a z nezaplateného nájmu za umiestnenie prevádzky lekárne a fakturáciu za služby spojené s nájmom sídla a prevádzky lekárne. V čase uzatvárania dohody dňa 06.08.2011 nemal úpadca, za ktorého dohodu podpísal i Ing. Silver Mračna, ani žalovaný, za ktorého dohodu podpísal tiež Ing. Silver Mračna, úmysel ukrať prípadných veriteľov úpadcu, teda o tom nemal vedomosť tak úpadca ani žalovaný, keďže konal prostredníctvom tej istej osoby, pričom je zrejmé, že v danom vzťahu absentuje základný predpoklad vyžadovaný podľa § 60 ods. 1 ZoKR a to že by sa jednalo o ukracujúci právny úkon, ktorým by mal dlžník záujem ukrať svojich veriteľov. Registrový súd by inak nebol zapísal obchodnú spoločnosť do obchodného registra, pokiaľ by nemala preukázané sídlo a teda oprávnenie mať súhlas vlastníka, ktorý by v prípade ak by nebola uvedená povinnosť splnená, súhlas na jej zapísanie sídla udelil.

30. Predmetom dohody zo dňa 06.08.2011 ale bolo iba a len splatné nájomné a platby za služby spojené s nájmom a penále do uzatvorenia uvedenej dohody, čím je tvrdenie súdu prvej inštancie o tom, že sa jednalo o ukracujúci právny úkon vyvrátené, rovnako ako názor súdu prvej inštancie, že dohoda bola robená s úmyslom dlžníka, aby ukrátil veriteľov a tento musel byť druhej strane známy. Absenciu úmyslu dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako i absenciu poznania druhej strany takéhoto úmyslu žalovaný preukázal práve predložením dôkazu, ktorým boli doklady o výberoch vykonané PharmDr. D. T., za cestovné príkazy, výbery hotovostí z bankového účtu, čím sa súd vôbec nezaoberal, žiadnym spôsobom ich nevyhodnotil a žalovaný mal vedomosť o tom, že v čase uzatvorenia tejto dohody medzi žalovaným a úpadcom dňa 06.08.2011 budú uhradené na bankový účet úpadcu platby za služby poskytnuté úpadcom a teda bude mať úpadca dostatok finančných prostriedkov, aby postupne pouhrádzal svoje pohľadávky voči veriteľom, čím sa prvoinštančný súd takisto vôbec nezaoberal. Žalovaný mal vedomosť, že po uzatvorení dohody s úpadcom dňa 06.08.2011 ešte prídu platby na bankový účet úpadcu od jeho odberateľov, čo vylučuje úmysel ukrátiť veriteľov, k čomu mohol prvoinštančný súd vyžiadať potvrdenia z banky a bol by mal preukázané, že úpadcovi aj po uzatvorení dohody prišli platby vo výške 16.250,- eur. Výbery hotovostí v období od 18.07.2011 do 08.09.2011 z bankového účtu úpadcu vykonané PharmDr. D. T. boli reálne, hoci ich súd prvej inštancie označil za sporné a fiktívne, čo zakladá ďalší dôvod arbitrárnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu. O tom, že tomu skutočne aj bolo a platby vo výške 16.250,- eur na účet úpadcu prišli, preukazuje i skutočnosť, že po uzatvorení žalovanej dohody D. T. vybrala z účtu sumu vo výške 16.250,- eur, čo bolo v dňoch 18.07.2011 do 08.09.2011.

31. Za nezákonný a procesne neprípustný označil odvolateľ i znalecký posudok Ing. Kalčíka a jeho dodatok č. 1, pretože bol vypracovaný výlučne pre účely trestného konania vo veci prečinu poškodzovania veriteľa, ktorý bol v trestnom konaní označený za nezákonný a neprípustný dôkaz, preto ho nemohol akceptovať ani súd v civilnom súdnom konaní. K uvedenému tvrdeniu predložil odvolateľ uznesenie OS Senica, ktorým žalobu voči Ing. Silverovi Mračnovi súd odmietol a vrátil prokurátorovi so skonštatovaním nezákonnosti a neprípustnosti predmetného znaleckého posudku. Znalecký posudok znalca Ing. Kalčíka je nepoužiteľný i z dôvodu, že znalec hodnotí a porovnáva splatné pohľadávky všetkých veriteľov úpadcu a nie splatné pohľadávky tých veriteľov, ktoré si svoje pohľadávky prihlásili, keď znalec prijal ako veriteľa úpadcu i spoločnosť TEAS spol. s r.o. Bratislava, hoci žalobkyňa ho v zozname konkurzných veriteľov neuvádza. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na nesprávnom a neúplnom znaleckom posudku Ing. Kalčíka v znení dodatku č. 1, z ktorého pritom vybral iba určité pasáže a na zvyšné alibisticky nepoukázal, čím bol založený odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, súčasne neúplne zistený skutkový stav a súd tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Znalec v posudku tiež uvádza, že úpadca mal majetok spolu vo výške 11.420,62 eur, teda mal dostatok majetku, aby uspokojil svojich veriteľov a konštatuje, že dohodou zo dňa 06.08.2011 neboli veritelia úpadcu žiadnym spôsobom ukrátení, napriek tomu prvoinštančný súd prebral zo znaleckého posudku výlučne informáciu vo výške majetku úpadcu zo dňa 06.08.2011, ale výšku záväzkov úpadcu, ktoré zistil znalec už neprebral, čo je nemysliteľné, pričom zjavne vecné vady znaleckého posudku znamenajú, že prvoinštančný súd pochybil, keď ho akceptoval a nenariadil vykonať nové znalecké dokazovanie a tiež odmietol vypočítať znalca Kalčíka, hoci o to žalovaný žiadal, čím zaťažil rozhodnutie ďalšou vadou, ktorá zakladá nezákonnosť takéhoto rozsudku. Prvoinštančný súd sa nezaoberal tým, že Ing. Kalčík nevysvetlil, prečo nezohľadnil výbery finančnej hotovosti za cestovné príkazy, ktoré si vybrala PharmDr. D. T. v období od 18.07.2011 do 08.09.2011 z bankového účtu úpadcu, pričom sa nimi zaoberal v dokumente označenom ako „Stanovisko k otázkam obhajoby zo dňa 21.10.2013“ v rámci svojej odpovede vo vyšetrovacom spise, pričom tento dokument nie je súčasťou znaleckého posudku, ani dodatku č. 1, teda nie je preukázané, že by sa výslovne týmito skutočnosťami znalec v posudku zaoberal. Prvoinštančný súd vo svojom závere dospel k absurdnosti a neudržateľnosti právneho názoru keď tvrdí, že čo nie je v účtovníctve žalovaného de iure neexistuje, čo je právny nezmysel, nebolo by potrebné súdne konanie a postačovali by účtovníci, ktorí by existenciu záväzku či pohľadávky, prípadne ich neexistenciu zodpovedali. Súd prvej inštancie nemá poznatky z odboru ekonómie, ani z odboru daní, či účtovníctva, preto nemôže vyhodnotiť relevantnosť výberov na cestovné príkazy a ani výberov z bankového účtu úpadcu a je jedno, či uvedené je zaevidované v účtovníctve ako záväzok voči D. T., keď podľa § 489 Obč. zák. záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone. Pri použití zásady opatrnosti sa v účtovných výkazoch vykazujú i možné a neisté straty ako vyplýva zo zák. č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve. Ak úpadca neúčtoval záväzky voči PharmDr. T. neznamená, že tento záväzok neexistuje a že neexistuje pohľadávka úpadcu voči D. T. za jej výbery, na čo mal súd prvej inštancie pri posúdení majetku úpadcu prihliadnúť, čo nevykonal. Odvolateľ tak označil

rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu za nezákonné, s ktorým je spojená i nezákonnosť v časti výroku o trovách konania, ktoré boli priznané žalobcovi voči žalovanému.

32. Dňa 25.05.2016 bolo súdu prvej inštancie doručené doplnenie odvolania žalovaného zo dňa 24.05.2016, v ktorom odvolateľ uviedol, že sa týmto doplnením domáha toho, čo už uviedol v odvolaní a ktoré opiera ešte o ďalšie odvolacie dôvody, k čomu zdôraznil, že súd mal pri rozhodovaní vo veci vychádzať iba zo splatných pohľadávok konkurzných veriteľov, ku dňu uzavretia dohody dňa 06.08.2011, 31.08.2011 a 01.10.2011 ktorými nemohlo dôjsť k ukráteniu ešte nesplatených pohľadávok konkurzných veriteľov, pretože úhradou nesplatených pohľadávok pred úhradou splatných by sa úpadca dopustil trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 TZ, pričom žalobkyňa vymáha od žalovaného väčšiu sumu pohľadávok než reálne mohli byť uspokojené z majetku úpadcu. Odvolateľ ešte doplnil, že v súvislosti s výrokom o trovách konania namieta i skutočnosť, že žalobkyňa, ktorá je správkynou konkurznej podstaty a má právnické vzdelanie v odbore právo sa dala zastupovať advokátskou kanceláriou, čo je síce zákonné aj ústavné právo, ktoré tým ale využila, pretože berie odmenu ako správkynou konkurznej podstaty s právnickým vzdelaním, preto náklady na jej právne zastúpenie nemôžu byť považované za účelne a efektívne vynaložené v rámci náhrady trov konania a tieto nemal súd prvej inštancie ako neefektívne vôbec priznať.

33. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril podaním zo dňa 30.06.2016 žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a zároveň zaviazal žalovaného k povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania. Vo vyjadrení sa zameril na posúdenie argumentácie žalovaného, ktorý tvrdí, že konanie žalovaného a úpadcu nemožno považovať za konanie spriaznenej osoby, čo vychádza z právnej úpravy § 9 ZoKR. Námietku nepreskúmateľnosti žalobca označuje za absolútne nedôvodnú, pretože prvoinštančný súd sa presvedčivo, odborne a precízne venoval vyporiadaniu sa s otázkou spriaznenosti žalovaného a úpadcu a na ktorú jednoznačne správne odpovedal. Žalobca zdôraznil, že spriaznenosť sa neposudzuje v okamihu vyhlásenia konkurzu, ale ku dňu vykonania napadnutých úkonov, ako uviedol prvoinštančný súd. V čase vykonania všetkých napadnutých úkonov bol Ing. Mračna členom predstavenstva úpadcu a zároveň jediným štatutárnym orgánom a spoločníkom žalovaného, čo ani nepopiera a ktoré skutočnosti vyplývajú i z výpisu z obchodného registra. Argumentácia žalovaného preto zostáva v tejto súvislosti v rovine tvrdení, hoci žalobkyňa preukázala spriaznenosť medzi úpadcom a žalovaným v rozhodnom čase i s odkazom na výpisy z obchodného registra a ďalšie listinné dôkazy, ktoré znamenajú, že táto skutočnosť je nesporná. Na rozdiel od záverov prvoinštančného súdu ale žalovaný urobil výklad ust. § 9 ZoKR iba gramatický, čo nemá oporu v právnej úprave, ani v rozhodovacej praxi súdov, pretože nie je možné privilegovať iba výklad gramatický, ale je potrebné v súvislosti s ním brať do úvahy i logicky a systematicky výklad a výklad ratio - legis, teda úmysel zákonodarcu, ktorý vychádza z dôvodovej správy k ust. § 9 ZoKR, podľa ktorého význam definovania pojmu „spriaznená osoba“ je v tom, aby pri posudzovaní určitých právnych úkonov bolo možné rozlišovať úkony urobené medzi osobami, ktoré nemajú žiaden vzťah k veci a medzi osobami, pri ktorých z dôvodu väzieb možno predpokladať a teda i prezumovať - zainteresovanosť vzťahu k posudzovanej veci.“ Uvedená dôvodová správa vysvetľuje ako je potrebné spriaznenosť osôb v súvislosti s konkrétnymi právnymi úkonmi posudzovať a statút spriaznenej osoby v okamihu, keď bol tento úkon urobený, ako urobil prvoinštančný súd a ktorá skutočnosť k otázke spriaznenosti bola jednoznačne preukázaná. Pripustením výkladu žalovaného v praxi by dochádzalo k absurdným situáciám, kedy by de facto spriaznené osoby urobili odporovateľný právny úkon a následne by vykonali také vnútorné zmeny, ktoré by viedli k odstráneniu prepojenosti medzi spriazneným veriteľom a úpadcom ešte pred vyhlásením konkurzu, čím by dochádzalo k obchádzaniu zákona a inštitút spriaznenej osoby by sa tak stal pri takomto výklade absolútne nevyužiteľný a zbytočný. Keďže ukracujúci právny úkon je možné urobiť z predchádzajúcich 5 rokov od konkurzného konania, nebolo by logické spriaznenosť osôb posudzovať k okamihu vykonania tohto odporovateľného úkonu, ale až k okamihu vyhlásenia konkurzu. K uvedenému názoru poukázal žalobca i na rozhodnutie vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi/8/2014-49 zo dňa 12.09.2014, ktoré bolo predložené súdu do súdneho spisu a z ktorého vyplýva, že žalovaný použil rovnaké argumenty ako v tomto konaní, s ktorými sa ale prvoinštančný súd nestotožnil a tiež jeho výklad spriaznenej osoby vyhodnotil ako nesprávny. Argumentácia žalovaného odvolateľa je tendenčná a účelová, vedená snahou zbaviť sa dôkazného bremena, ktoré žalovaného pri posudzovaní v zmysle § 60 ods. 2 ZoKR jednoznačne zaťažuje. Keďže spriaznenosť osôb bola v konaní bezpochyby preukázaná, aplikáciu § 60 ods. 2 ZoKR nemožno vylúčiť, dôkazné bremeno tak znáša žalobca. Žalovaný sa v celom konaní zameriaval na tvrdenie o neexistencii spriaznenosti žalovaného a úpadcu cez osobu Ing. Mračnu, ktorú sa mu ale nepodarilo preukázať. Žalovaný sa zrejme spoliehal na to, že

nie je nositeľom dôkazného bremena, čo ale nemôže byť vyhodnotené v neprospech žalobkyne, ktorá svoje zákonné povinnosti splnila. Ani vyjadrenie žalovaného v odvolaní neprenášajú dôkaznú povinnosť na žalobkyňu a tak nemôže mať úspech snaha odvolateľa v rámci podaného odvolania vyvrátiť právnu domnienku založenú na spriaznenosti ako účinnú obranu v odvolacom štádiu konania, ak by aj začal aktívne svoju dôkaznú povinnosť plniť až v odvolacom konaní. Obrana žalovaného vedená v odvolaní tvrdením, že žalovanými úkonmi mali byť prednostne uspokojené pohľadávky pred pohľadávkami iných veriteľov je bez opodstatnenia, pretože takáto námietka nemá žiadnu relevanciu. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí zaoberal i neoprávnenými výbermi za cestovné príkazy vykonané D. T. ako aj výbermi finančnej hotovosti z jej strany, preto ani námietka odvolateľa smerujúca k nevyhodnoteniu týchto skutočností je nedôvodná. Skutočnosť, že súd posúdil vec po vykonaní dokazovania inak ako sú záujmy žalovaného a v jeho neprospech, nezakladá odvolací dôvod založený na tom, že súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy v rozpore s predstavou žalovaného. Námietka žalovaného odvolateľa k neprípustnosti dôkazu znaleckým posudkom vyhotoveným znalcom Ing. Kalčíkom a jeho doplnením tiež neobstojí, pretože odvolateľ nevzal do úvahy, z akého dôvodu bol tento znalecký posudok uznesením Okresného súdu Senica č.k. 2T/128/2014-1169 zo dňa 13.09.2015, ktorý ho ako dôkaz predkladal v štádiu odvolacieho konania označený v trestnom konaní za neprípustný. V trestnom konaní za procesne neprípustné sú považované tie dôkazy, ktoré boli zadovážené pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, ako tomu bolo v predmetnom trestnom konaní, čo nemôže byť vyhodnotené, že nie je takýto dôkaz prípustný v civilnom sporovom konaní a v civilnom súdnom konaní je irelevantné, či bol príslušný dôkaz, ktorým je v tomto prípade znalecký posudok a jeho doplnenie vykonané v súlade s trestným poriadkom alebo nie. Navyše uvedený znalecký posudok a jeho doplnenie ako dôkaz predložil samotný žalovaný v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 10.11.2014, čím je vytvorená zvláštna procesná obrana žalovaného, ktorá spočíva v tom, že na jednej strane uvedené predloží ako dôkaz na svoju obranu, ale ak ho súd vyhodnotí v jeho neprospech, tak namieta jeho neprípustnosť. Okrem toho žalobkyňa v konaní zdôrazňovala, že splatnosť pohľadávky nie je hmotnoprávnym predpokladom odporovateľnosti k právnemu úkonu, ako nesprávne argumentuje žalovaný odvolateľ, keď právna úprava uvedená v § 57 ZoKR neviaže úspešnú odporovateľnosť na vymáhateľnosť pohľadávky v čase účinnosti odporovaného úkonu, ale výlučne na existenciu pohľadávky a jej riadne prihlásenie do konkurzného konania. Rovnako tak je v právnej odbornej literatúre vyriešená i otázka splatnosti prihlásenej pohľadávky, k čomu na zdôraznenie správnosti žalobkyňa poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax v súvislosti s odporovaním právného úkonu podľa Občianskeho zákonníka, kedy tiež nie je nevyhnutným predpokladom, aby bola ukrátená pohľadávky veriteľa vymáhateľná, teda splatná v čase účinnosti odporovaného úkonu, ale stačí, ak sa stane vymáhateľnou v čase rozhodnutia o žalobe. Znalec pre potreby trestného konania zohľadnil v znaleckom posudku len splatné pohľadávky veriteľov, nezohľadňoval nesplatné. Pre toto konanie je ale rozhodné ako znalec ustálil výšku preukázaného zostávajúceho majetku úpadcu, z ktorého by bolo možné uspokojiť ostatných veriteľov a teda ku dňu účinnosti dohody o započítaní zo dňa 06.08.2011 a tak následne aj ku dňu vykonania ďalších dvoch dohôd existovali minimálne 5 veriteľa, ktorí si svoje pohľadávky riadne do konkurzného konania prihlásili a ktoré teda minimálne existovali ku dňu účinnosti prvej dohody o započítaní zo dňa 06.08.2011 vo výške 27.063,74 eur bez príslušenstva a ktorých výška narástla o príslušenstvo a ďalšie pohľadávky veriteľov, ktoré vznikli ku dňu účinnosti ďalších odporovaných dohôd o vzájomnom započítaní a ktoré boli i prihlásené do a konkurzu.

34. Dňa 03.08.2016 bolo odvolaciemu súdu doručené podanie odvolateľa zo dňa 31.07.2016 označené ako druhé doplnenie odvolania, v ktorom opäť žalovaný odvolateľ zopakoval, že napáda odvolaním všetky výroky rozsudku z odvolacích dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní, ktoré odvolanie rozširuje o odvolacie dôvody v spojení s nesprávnym právnym posúdením otázky súvisiacej s odporovateľnosťou dohôd súvisiacej medzi žalovaným a úpadcom, kedy prvoinštančný súd vychádzal z účtovnej hodnoty majetku úpadcu a nie z reálnej hodnoty majetku, keď odmietol vykonať dokazovanie, čo je ďalší odvolací dôvod, ktorý zakladá nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a práve tým, že odmietol vykonať znalecké dokazovanie a určiť reálnu hodnotu majetku spôsobil, že rozhodnutie je v rozpore i s rozhodnutiami vydanými Najvyšším súdom SR v podobných veciach a Ústavou SR. K uvedenému poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Obo/14/2010 zo dňa 21.04.2011, podľa ktorého súd vychádza len z účtovnej hodnoty majetku úpadcu a tak nemohol dôjsť k záveru o tom, že odporovateľnými právnymi úkonmi mohlo dôjsť k ukráteniu konkurzných veriteľov.

35. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu sa v rámci podanej odvolacej repliky vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 20.10.2016 a uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje po skutkovej, vecnej aj právnej stránke

s námietkami, ktoré uviedol v odvolaní, rozhodnutie prvoinštančného súdu neuznáva a poukazuje na obsah svojho odvolania v znení jeho doplnenia.

36. Dňa 10.01.2017 bolo odvolaciemu súdu doručené podanie odvolateľa zo dňa 05.01.2017, ktoré označil ako tretie doplnenie odvolania, v ktorom poukázal na to, že odvolacie dôvody opiera o ustanovenia uvedené v § 365 C.s.p. a predložil odvolaciemu súdu v prílohe tohto doplneného odvolania i uznesenie Okresnej prokuratúry v Senici sp. zn. Pv394/12/2205-75 zo dňa 30.12.2016 o zastavení trestného stíhania voči obvinenému Ing. Silverovi Mračnovi, v ktorom bolo konštatované, že skutok sa síce stal, ale uvedenými dohodami o započítaní nikdy nedošlo k zníženiu majetku spoločnosti Farmakum a.s., predmetnými dohodami došlo k zníženiu majetku spoločnosti SAND s.r.o. a k úhradám záväzkov spoločnosti, ktoré patrili spoločnosti Farmakum a.s. Odvolateľ žiadal, aby odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní vzal do úvahy i tieto skutočnosti a závery, ku ktorým dospela Okresná prokuratúra v Senici. Zároveň v tomto doplnení upustil o pripustenie dovolania, o ktoré žiadal v odvolaní.

37. Následne dňa 07.03.2017 bolo odvolaciemu súdu doručené podanie zo dňa 01.03.2017 označené ako tretie doplnenie odvolania, hoci v skutočnosti sa jednalo o doplnenie štvrté, ktorým odvolateľ rozšíril svoje odvolanie o ďalšie dôvody uvedené v § 205 ods. 1, 2 O.s.p. s poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) O.s.p., (zrejme mal odvolateľ na mysli právnu úpravu uvedenú v Civilnom sporovom poriadku) a v ktorom uviedol, že týmto doplnením odvolania sa domáha toho, čo uviedol už v odvolaní.

38. Podania odvolateľa zo dňa 20.10.2016, 05.01.2017 a 01.03.2017 odvolací súd doručil žalobcovi, ktorý k nim zaslal podaním zo dňa 11.10.2017 vyjadrenie, v ktorom podania odvolateľa označil za tendenčné, nesúvislé bez hlbšieho zmyslu, pričom z nich nie je jasné, čoho sa vlastne žalovaný domáha a na akých argumentoch svoje dopĺňania odvolania založil. Žalobca má za to, že ani odvolateľom v odvolacom konaní predkladané listinné dôkazy nevyvrátili jeho úmysel ukrátiť veriteľov, ani vedomosť žalovaného o tom, že majú charakter odporovaných úkonov s poukazom na spriaznenosť žalovaného cez jedinú osobu, ktorým bola osoba Ing. Silvera Mračnu. Žalobca zdôraznil, že ak sa žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie bez primeraného dôvodu spoliehal na to, že nie je nositeľom dôkazného bremena, ktoré mu vyplýva z § 60 ods. 2 ZoKR, nemôže byť v zmysle princípov zákonného a spravodlivého vedenia súdneho konania odvolacie konanie vedené v neprospech žalobcu, ktorý si svoje zákonné povinnosti splnil. Odvolateľom predložené listinné dôkazy v rámci odvolacieho konania nevyvrátili úmysel úpadcu ukrátiť veriteľov, ako ani vedomosť o tomto úmysle. Časť pohľadávok veriteľov, ktoré boli prihlásené do konkurzu už ku dňu účinnosti prvej dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 06.08.2011 existovali a predstavovali minimálne sumu 27.063,74 eur bez príslušenstva a hodnota preukázaného majetku úpadcu bola 11.320,62 eur, čím je jednoznačne preukázané, že úkonom zo dňa 06.08.2011 o vzájomnom započítaní pohľadávok došlo k uspokojeniu pohľadávky žalovaného minimálne na úkor ostatných veriteľov.

39. Odvolací súd o odvolaní rozhodol podľa zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) účinnom od 01.07.2016, ktorý nahradil zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Z prechodných ustanovení zák. č. 160/2015 Z.z. obsiahnutých v ust. § 470 ods. 1 a 2 C.s.p. vyplýva, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Znenie prechodných ustanovení znamená, že nová právna úprava vychádza z princípu okamžitej aplikácie procesnoprávných noriem, a že sa použije na všetky konania a to i na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti nového zákona. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie rozhodoval podľa právneho predpisu účinného v čase začatého súdneho konania, ktorým bol zák. č. 99/1963 Zb., za účinnosti ktorého začalo konanie vo veci samej a podľa tohto zákona boli vykonané i súvisiace procesné úkony, bolo vedené dokazovanie a vyhlásené rozhodnutie. Za účinnosti tohto zákona začalo aj odvolacie konanie.

40. Odvolací súd musel rešpektovať daný stav, ktorý zodpovedá princípu právnej istoty a legitímnemu očakávaniu strán, že ich vec bude posúdená podľa predpisov platných v čase vykonania procesných úkonov a rozhodnutia súdu v danej veci ako i začatého odvolacieho konania, k čomu odvolací súd poukazuje na článok 8 Základných princípov zák. č. 160/2015 Z.z., a to v súvislosti s potrebou podľa § 470 ods. 1, 2 C.s.p. aplikovať tie ustanovenia nového procesného predpisu, ktoré boli v čase rozhodovania použiteľné na dané konanie, ale nemohol opomenúť ani ustanovenia O.s.p., ktoré boli použité súdom prvej inštancie.

41. Podľa § 470 C.s.p.

(1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

(2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

42. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd vec prejednal podľa § 379 C.s.p., (Civilný sporový poriadok), podľa ktorého je rozsahom odvolania viazaný a podľa § 380 ods. 1, 2 C.s.p., podľa ktorého je odvolacími dôvodmi viazaný, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., ktoré ustanovenie jeho nariadenie neukladalo, ak nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 C.s.p. miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súd oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Elektronicky stranám miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolací súd neoznámil, pretože strany o to nepožiadali.

43. Podľa § 387 C.s.p.

(1) Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Základné princípy Civilného sporového poriadku

Čl.8

Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

44. Žalovaná strana sporu podala odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám, keď súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods.2 písm. a/ v spojení s § 221 ods.1 písm. f/ O.s.p.), účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§205 ods.2 písm.c,/d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.).

45. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a tak odvolací súd poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

46. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v nadväznosti na podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní, ktorými sa musí odvolací súd v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods.3 C.s.p.), sa odvolací súd zaoberal námietkou, ktorú podradil pod odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. a) .O.s.p. v spojení s § 221 ods.1 písm.f) O.s.p. a podľa ktorého tvrdenia žalovaného je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepresvedčivé, vnútorne rozporné, neobsahujúce náležitosti odôvodnenia rozsudku v zmysle zákona. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie má náležitosti rozhodnutia uvedené v ust. §157 ods.2 O.s.p., súd sa vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený, a

to nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale aj s poukazom na závery, ku ktorým prvoinštančný súd dospel. Súd v dostatočnom rozsahu uviedol, k akým skutkovým zisteniam dospel vo vzťahu k nároku uplatňovanom žalobkyňou o určenie neúčinnosti dohôd o vzájomnom započítaní, vysvetlil skutkovú podstatu takéhoto ukracujúceho právneho úkonu ako i otočenie dôkazného bremena pri úkone urobenom v prospech spriaznenej osoby s dlžníkom, keď spriaznenú osobu definoval a tento inštitút dôsledne vysvetlil, uviedol, ktorú právnu normu a z akého dôvodu aplikoval a ako ju interpretoval. Nie je pritom úlohou súdu zaoberať sa všetkými námietkami, ktoré v priebehu konania účastníci uplatnia a dávať na všetky v rozhodnutí odpoveď, pretože súd sa má vo svojom rozhodnutí zaoberať len skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie veci kľúčové /rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 410/06/ čo určuje súd a nie účastník .

47. Právne posúdenie ako ďalšia námietka uplatnená odvolateľom s poukazom na § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p. znamená, že súd pri svojej činnosti aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav a nesprávna aplikácia znamená, že súd nepoužil správny právny predpis alebo síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolací súd ale dospel po preskúmaní rozhodnutia v rozsahu odvolania a dôvodov vymedzených v odvolaní, že žaloba je dôvodná, súd mal preukázať naplnenie všetkých požiadaviek pre úspešnú odporovateľnosť napadnutých právnych úkonov a odvolací dôvod v zmysle § 205 ods.2 písm. f/ O.s.p. nie je daný.

48. V súvislosti s vyššie uvedenými dôvodmi odvolania, ktoré vyplývajú z obsahu odvolania odvolací súd má za to, že ich možno podriaďiť pod odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods.2 písm. c/ a d/ O.s.p

49. Odvolací dôvod podradený pod ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. znamená, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Odvolateľ za nesprávne skutkové zistenie považuje nevykonanie znaleckého dokazovania, keď sa súd uspokojil iba zo znaleckým posudkom, ktorý bol vyhotovený v trestnom konaní a ktorý nebol akceptovaný pre svoju neprípustnosť. K uvedeného je potrebné poukázať na to, že predmetný znalecký posudok a jeho doplnenie predložil v konaní práve žalovaný, ktorý ním preukazoval správnosť svojho tvrdenia. Prvoinštančný súd uvedené znalecký posudok a jeho doplnenie, ktoré sú súčasťou spisu vyhodnotil ho ako listinný dôkaz, pričom sa podrobne, logicky a jasne vyjadril k záverom, ktoré z neho pre rozhodnutie vo veci použil a tiež vysvetlil, na ktoré závery neprihliadol a z akých dôvodov, preto tento odvolací dôvod neobstojí.

50. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. sa týka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu veci súdom čo znamená, že musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, ktoré sú nesprávne, lebo nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval súd iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie vtedy nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p. a to vzhľadom k tomu, že buď vzal súd do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, ktoré vyšli najavo z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, prípadne vierohodnosti, alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 132 - 135 O.s.p.

51. Odvolateľ namieta, že súd pri ustálení výšky majetku úpadcu vzal do úvahy len niektoré aspekty, napr. len niektoré časti znaleckého posudku, čím poškodil žalovaného, neprihliadol na výbery z pokladne úpadcu a z bankového účtu v spojení s platbami, ktoré po vykonanom odporovacom úkone do majetku úpadcu mali prísť. Súd neakceptovanie týchto skutočností odôvodnil tým, že tieto nespĺňali náležitosti riadnych účtovných dokladov vyžadovaných zákonom o účtovníctve, tiež nesprávne vyložil a posúdil v prejednávanej veci inštitút spriaznenej osoby vo vzťahu k Ing. Silverovi Mračnovi, ktorý výklad, aký použil súd odvolateľ označuje za nesprávny a arbitrárny .

52. Z rozsahom obsiahleho odvolania, po konkretizovaní podstatných dôvodov odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľ sa v ňom zameral predovšetkým na výklad pojmu „spriaznená osoba“, ktorý označuje za omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav s tým, že zákonodarca používa výlučne prítomný čas a nie čas minulý, čo znamená, že žalovaný nemohol byť cez osobu Ing. Silvera Mračnu spriaznenou osobou, pretože tento sa členom predstavenstva úpadcu len do 31.10.2012, čo je ešte pred začatím konkurzného konania. K uvedenému okrem záverom, na ktoré poukázal súd prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že sa posudzuje podľa § 57 až § 60 ZoKR čas vykonania právneho úkonu, ktorému sa odporuje, a tým je práve právny úkon už vykonaný, teda úkon vykonaný v minulom čase, z ktorého vykonania sa posudzuje i to, či nebol vykonaný spriaznenou osobou. Výklad, ktorý sa snaží presadiť odvolateľ a ktorý použil ako odvolací dôvod podľa názoru odvolacieho súdu hraničí so zneužitím práva ako jedného zo základných princípov Civilného sporového poriadku a z hľadiska hmotnoprávneho je absurdný a neprijateľný. Tým, že odvolateľ tak počas konania pred súdom prvej inštancie, ako i v odvolaní zotrval na správnosti svojho názoru a nepripúšťal iný výklad, hoci ho prvoinštančný súd na možnosť iného právneho názoru upozornil, nepredložil žiadne návrhy a dôkazy, ktorými by dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažovalo uniesol, preto tvrdenia, ktoré žiada odvolateľ pri preskúvaní rozsudku vziať do úvahy a tak zvrátiť závery súdu prvej inštancie sú pre odvolanie irelevantné a odvolací súd na ne nemôže prihliadať. Dohody o vzájomnom započítaní, ktoré boli výrokom rozsudku súdu prvej inštancie označené za neúčinné a o ktorých odvolateľ tvrdí, že sa jednalo o úkony bežné, nepovažuje odvolací súd za úkony nevyhnutné na zabezpečenie podnikania, pretože sa nejednalo sa o priame plnenia a platby, teda nie sú úkonmi bežnými v zmysle vyžadovanom ZoKR a prvoinštančný súd v odôvodnení na str. 22 odsek prvý rozsudku k tomu to tvrdeniu zaujal stanovisko. Rovnako sa dostatočne a zrozumiteľne súd prvej inštancie vypořiadal i s námietkou odvolateľa týkajúcou sa zohľadnenia iba splatných pohľadávok veriteľov pri posudzovaní odporovateľnosti právneho úkonu, na ktoré stanovisko odvolací súd poukazuje. Správnosť rozsudku súdu prvého stupňa nespochybnili ani odvolateľom ešte predložené štyri doplnenia odvolania, pretože odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods.3 C.s.p.).

53. Odvolací súd dospel k zhodnému právnomu názoru ako súd prvej inštancie, podľa ktorého žaloba o určenie neúčinnosti právnych úkonov je dôvodná, súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a odvolacie dôvody, na ktoré poukazoval žalovaný sú neopodstatnené, na základe čoho napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

54. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešná žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Senátom odvolacieho súdu bolo toto rozhodnutie prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).